

18. Եւ կային յազգէ մերմէ ի սմին ժամանակի երկու եպիսկոպոսք ի ՂէՏէշ (= Ղենետիկ), որոց մինն էր տէր Մինաս արքեպիսկոպոսն Զմիւռնիոյ, եւ միւսն տէր Սարգիս արհի-եպիսկոպոսն Կեսարիոյ Կապադովկացւոց: Եկին սոքա ի վանս մեր կալ ի հանդէս թաղման նորա եւ ցաւակից եւ կարեկից մեզ եղեալ ընկերացան ընդ մեզ յուղարկաւորութիւն նորա:

Սարգիս Արքեպ. Ղենետիկէն մեկնեցաւ 1753ին եւ ուղղակի Հռոմ գնաց, ուր ամենէն սիրով ընդունուեցաւ, եւ ամէնքը կը թախանձէին որ հոն մնայ: Սակայն Սարգիս որոշած էր Պոլիս երթալ, ուր կ'ապրէին տակաւին ծերունի մայրն ու քոյրերը, եւ որովհետեւ չէր կարող հեռուէն տպագրութեամբ ծառայութիւն մատուցանել իր ազգին լուսաւորութեան, կ'ուզէր մօտէն դարձեալ քարոզութեամբ նոյն նպատակին հասնիլ:

Նշեմքերի 5ին Հռոմ հասաւ Սարգիս (թղ. Յովս. Եպ. ի 29 Դեկտ. 1753. Դիւ. Անտ.) եւ Հայոց իջեւանն օթեմանեցաւ: Ինչպէս 1773ին առ քարտուղարն Ս. Ժողովոյ գրած նամակին մէջ կը յիշէ ինքը՝ Սարգիս վեց ամիս մնացած է այս երկրորդ անգամ ի Հռոմ: 1754 Մարտ 16 թուականաւ Ս. Ժողովը վկայական մը տուաւ ձեռքը (Դիւան Լիվ.), ուղղեալ Պոլսոյ լատին Եպիսկոպոսին, որուն մէջ զՍարգիս կը յանձնարարէ անոր մասնաւոր խնամքին եւ հոգացողութեան, գովելով անոր առաքինի եւ համակրելի վարմունքը, որով ամեն